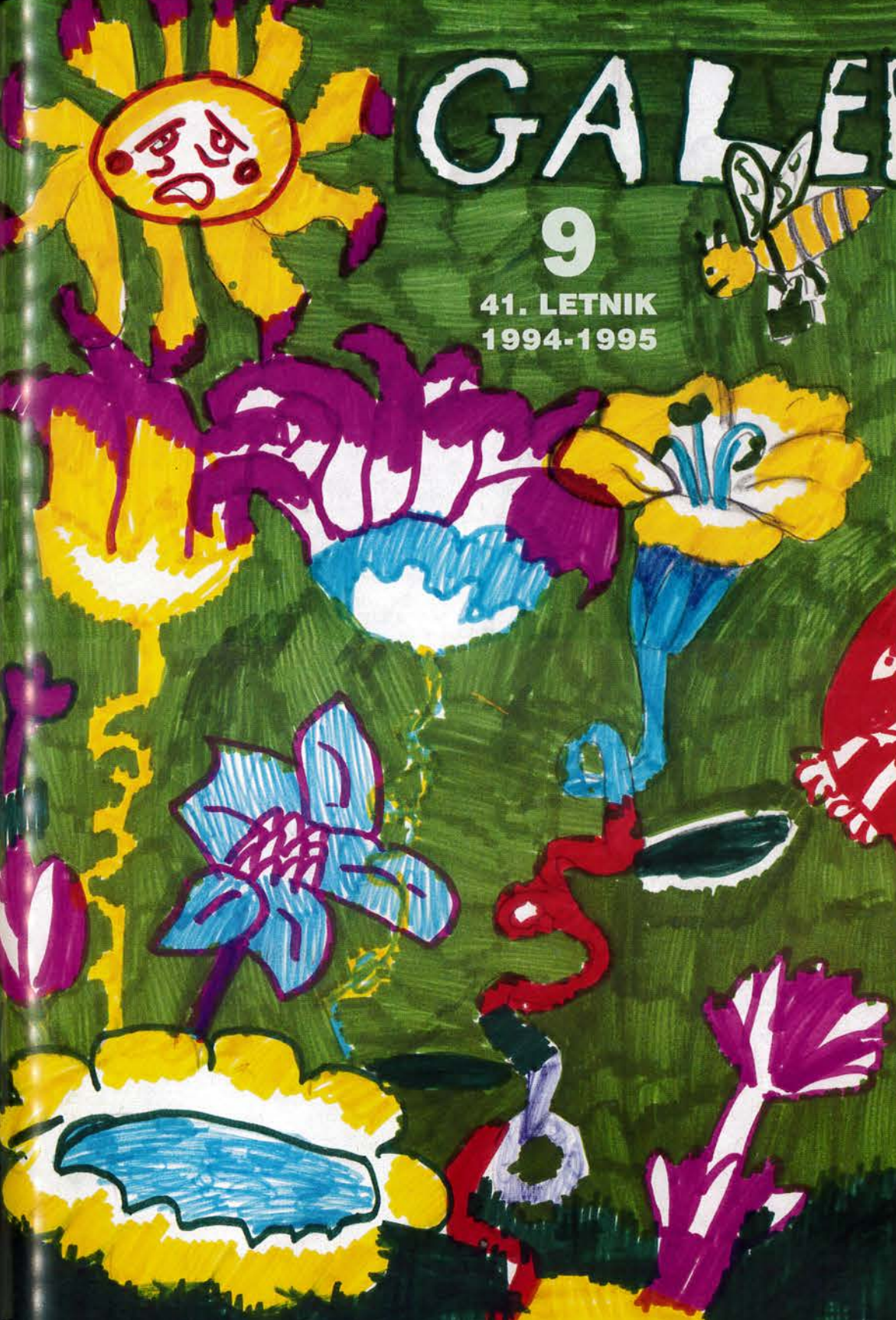

GALE

9

41. LETNIK
1994-1995

MLADINSKA REVIJA
41. LETNIK 1994-95
MAJ 1995
ŠTEVILKA 9

Naslovna stran:
Michele Kozman, 3. r. (1993-94)
OŠ "BAZOVIŠKI JUNAKI" – ROJAN

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad
Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**
Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**
Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **280 tolarjev**, naročnina **2.500 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Miroslav Košuta: Hroščkove pravljice	1
Tatjana Kokalj: Muf gre na potep	2
Jelka Bakula: Maj	5
Franjo Frančič: Istrska pravljica	6
Meta Rainer: Zeliščarica	10
Marjan Tomšič: Skrivni prehod	11
Jože Petelin: Ajatutaja	15
Majda Koren: Na Lepograjski ul. št. 13: Velika slikarska razstava	16
Klarisa M. Jovanovič: Tudi jaz znam igrati: Kaj pa ti piskaš?	18
Berta Golob: Samostalnik	20
Vera Poljšak: Za bistrce: Pet rebusov	22
Križanka	23
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji: Sadni sladoled	24
Šolarji pišejo	25
Peter Furlan: Ronč in Brenč: Tabornika (3. str. platnice)	
Besedilo na 4. str. platnice: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Barbara Boneta (str. 5), Marjeta Cvetko (str. 3-4), Veno Dolenc (str. 18-19, 24), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjanca Jemec-Božič (str. 1, 7, 9), Marjan Manček (str. 17, 21), Jasna Merku (str. 15), Klavdij Palčič (str. 13), Andreja Peklar (str. 10), Magda Tavčar (str. 22, 23, zadnja str. platnice).

MIROSLAV KOŠUTA

Narisala MARJANCA JEMEC BOŽIČ

Hroščkove pravljice

Lezi v travo, v travi
droben zelen hrošček
pravljice rad pravi,
vsake po en kóšček.

Ko pripoveduje,
ves čas moleduje,
da poveš ti eno,
hroščku posvečeno.

Muf gre na potep

Pes Muf je sedel pri odprtem oknu in se učil poštevanko. Ni in ni se mogel zbrati, saj so ga motili prijatelji, ki so na dvorišču veselo lajali in bevskali. Rad bi stekel ven in pozabil na nadlogo poštevanko, ki se je naselila v njegov zvezek.

“Nič ni hujšega na svetu, kot hoditi v drugi razred in ponavljati vedno iste račune,” se je smilil samemu sebi.

Naenkrat so se v pasji glavi številke pomešale med seboj in Muf je jezno zagodrnjal.

“Dovolj bo za danes. Vseeno mi je **ali je pet kosti v treh loncih petnajst ali šestnajst**. Ven grem in pika,” si je rekel in zaloputnil vrata pasje ute.

Mama Kala, ki je na vrtu **na treh gredicah posadila po sedem sadik** zgodnje solate, je zalajala za njim. A ni je več slišal. Tekel je, kot bi se po **devet volkov na dveh kolesih** podilo za njim. V gostem cestnem prahu se je izgubil.

Ni se ustavil na igrišču, kjer se je **dva krat po šest psov** igralo med dvema ognjema, ampak jo je popihal proti Črnemu jezeru. Zadnjič je tam videl ribiča Sultana, ki je v vodo namakal trnek. Že nekaj časa ga je zanimalo, kaj neki lovi v smrdeči in umazani vodi.

Stric Sultan, stari labradorec, je kadil pipo in v rokah držal ribiško palico. Okoli njega je bila nametana cela gora ropotije. **Dva krat po pet loncev, štiri krat po šest čevljev, sedem krat po pet steklenic** in celo star štedilnik. Muf se je popraskal za ušesi in se čudil. Od kod je Sultan prinesel toliko ropotije? Sklenil je, da ga vpraša.

Ravno takrat je nekaj prišlo za trnek. Sultan je s težavo vlekel. Zdelo se je že, da Sultana vleče nenavadna stvar v vodo, a končno je iz jezera pogledala razbita straniščna školjka.

“Saj to ni mogoče. Pes Sultan namesto rib lovi staro ropotijo.”

Muf se je prestrašil in jo pobral proti domu. Zbal se je, da se je psu Sultanu od dima, ki se mu je ves čas valil iz pipe, zmešalo.

Ko je pritekel domov, je na pragu pasje ute zagledal mamo. Umazana je bila od zemlje, ker je delala na vrtu in besno je lajala.

“Kje si bil?” je vprašala zelo grozeče.

“Pri ribniku sem gledal ribiča, ki je lovil staro ropotijo,” je zajecjal.

“Ti razbojnik, ti. Namesto, da bi se učil poštevanke, se klatiš naokoli in še neumnosti si izmišljuješ,” je zarobantila mama, ki mu ni verjela, kaj je videl.

Muf je povetil ušesa. Stekel je v pasjo uto in se brez besed usedel k poštevanki.

Po glavi so se mu motala vprašanja.

Koliko loncev, čevljev in steklenic je naložil Sultan?

Koliko psov je igralo med dvema ognjema?

Koliko sadik solate je posadila mama?

Koliko volkov bi se lahko podilo za njim?

Koliko kosti je bilo v treh loncih.

Muf se je popraskal za ušesi. “Oh, ta tečnoba poštevanka mi ne da miru. No, čisto malo me res zanima, koliko je bilo vseh teh reči. Kar izračunal bom.”

Če hodiš že v drugi razred, mu še ti pomagaj.

JELKA BAKULA
Narisala BARBARA BONETA

MAJ

Če ne verjameš, da je maj,
pa stopi med vrtove,
kjer tulipanov sto in več,
krasi nam spet domove.

Če ne verjameš, da je maj,
pa pojdi na kmetijo,
kjer lastovičke pod napušč
nenehno poletijo.

Če ne verjameš, da je maj,
povprašaj svojo mamo.
“Kako si zrasel mi do zdaj!”
Objamem jo čez ramo.

Istrska pravljica

Mehko zapiha burin in kodra bele čipke valov. Po modri preprogi morja se čolni in barke vračajo v pristan. Mehkoba pomladi riše sinje obrise senc vse daljšega dneva. Breskve in češnje so se odele v svečana pomladna oblačila, zelenje se vse sveže v rosi jutra blesti od sončnih žarkov.

Nono stopi pred kažun in njegov pogled obstane v zalivu. Jutro je in barke ribičev se že vračajo na pomole, jutro je, čisto in umito, da globoko zajame zrak v pljuča.

“Hoj,” zakliče, “Emelindo hoj, zajtrk je na mizi, nona kliče!”

In res, iz velike lončene sklede se kadijo koruzni žganci z mlekom. Nona si briše roke v predpasnik in ne more kaj, da ne bi potarnala:

“Še vedno ni prave toplote, mraz se mi je zalezal v kosti. Ti pa mali, hitro pojej, da ne boš spet zamujal,” reče vnuku.

“Saj nikoli ne zamujam, a ne nono?”

“Ne, ti ne zamujaš, vstajaš pred mano,” reče nono in znova zajame jed.

“Ti osel stari, kar brani ga, do polnoči buljiš v televizijo, kot da te ne čaka nič dela,” se jezi nona. A še jeza ji pristaja.

Emelindo steče po torbico in že je na pragu. Dobro pol ure je do šole, a vsakič jo doživlja kot nekaj nenavadnega, prese-netljivega, to svoje romanje. Leto dni je, odkar se je preselil iz velikega mesta in mesece je žaloval za mamó. Zdaj pa ne. Ni je pozabil, samo toliko je novega, čudovitega.

O, le na pot.

* * *

Že izza starih oljk skoči hrupna šoja, tam za nasadom hrušk pa dve čudoviti kozici. Na dlani so stare soline, hiše brez streh sredi jezerc, neverjetna žareča črta, kjer se srečujeta nebo in morje in nešteto dreves v brezštevlnih eksplozijah barv.

Emelindo ne more kaj, da se ne bi ustavil in posedel na štoru. Minuto zre v krasoto, ko uzre jato galebov, ki so se oddaljili od obale. Steče do asfaltne poti, ki je grobo zarezana v zelenje.

Po prometnici pa se že valijo hrupne pločevinaste škatle na štirih kolesih. In bolj ko se bliža dolini, bolj se privid, ki ga je objel od daleč, razblini. Kraj je podoben drugim turističnim krajem, potok, ki je še prej bistro tekkel po bregu, se ob tovarni plastičnih vrečk spremeni v blatno reko, ki odteka v morje.

Ves čar v Emelindovih očeh izgine, vrne se spomin na umazano in hrupno mesto v megli.

Na srečo priteče Lev in ga veselo lopne po rami: "Kaj pa tako zijaš, si videl volkodlaka?!"

"Ne, samo gledam, zgoraj iz vasi je bilo vse tako pravljичno, lepo, tu pa sam hrup in smrad," reče Emelindo.

"Denar, to pa je denar, dragi moj," se zareži Lev, "kaj se v velikem mestu nisi navadil, to je vse zaradi prekletega denarja, pravi moj nono," zaključi Lev.

In stečeta v množico otrok, ki vstopa med prerivanjem, kliči in smehom v šolo.

Potem pa red, tišina, kaj ti delaš tam, ne moreš biti pri miru, kaj je zdaj to, kdo zamuja, vpisal te bom, kaj bi rad ukor, učite se pa ne, tako ne bo šlo več, nobenega reda in discipline, kaj se to pravi, ti, tam zadaj, takoj pred tablo, danes bomo pisali kontrolko in tako naprej in naprej, do konca pouka.

In to naj bi bilo učenje?!

Prisila, ukazi, zahteve, ocene, zapovedi, prepovedi, grožnje!

* * *

Seveda pa sta se Emelindo in Lev po pouku rada potepala in obiskovala starega ribiča Pina. Ta si je v odmaknjeni gošči uredil domovanje iz samih odpadlih, zasteklenih vrat. Nena- vadna hiška je bila obraščena z bršljanom. Pino si je svetil s petrolejkami in kuhal na drva, vodo pa je zajemal pri bližnjem izviru. Emelinda je najbolj prevzel rumeno pobarvan čoln poln prsti, ki so ga krasile ivanjščice, hortenzije in grm španskega bezga. Stari ribič Pino je imel rad otroke, ki so mu prinašali cigarete, a o čolnu je nerad spregovoril, bil je njegova skrivnost.

Tudi tokrat je sedel pred svojo rdeče stekleno graščino in kadil pipo.

"O, vidva sta, brez vaju bi moral kaditi samo bezgovo lubje in listje, ma, človek rabi pravi duhan. Pridita, sedita, povedal bom zgodbo, ki jo je mojemu nonu, povedal njegov nono."

Poslušno sta mu sedla k nogam, kajti Pinove zgodbe so bile vedno pravljичne pripovedi, ki jih je znal pripovedovati samo on.

Nežno je zapihal burin, prebujeno zelenje je zašumelo in trojica se je vrnila v davne čase.

(Prihodnjič)

META RAINER
Narisala ANDREJA PEKLAR

Zeliščarica

Mravlja gre čez cesto
v naše velemesto.
Tam ima stojnico
za zelišč kopico.
Njene suhe trave
grenke so, a zdrave:
tavžentroža, rman,
ajbiš, baldrijan,
arnika, kamilica,
drugih še obilica –
za bolezni vsake vrste,
ne prešteješ jih na prste.
Čez široko cesto
leze v velemesto
s svojo polno vrečo.
Bog naj da ji srečo,
da je ne pohodi kakšen štor,
da je ne povezi kak motor!

MARJAN TOMŠIČ

Narisa KLAVDIJ PALČIČ

Skrivni prehod

Bila je vojna. Dogajalo se je mnogo strašnih stvari. Padale so bombe, ljudi so ubijali ponoči, na skrivaj, pa tudi podnevi, pod svetlim soncem. In bila je lakota, stiska svinčeno huda. Zeblo nas je v telo, v srce in dušo. Nasilje nas je preplavljalo. In potem se je zgodilo še tisto, zame najhujše: sredi vojne je umrla mama. Beda nas je objemala in se nam nesramno režala v obraz.

Ko se je vse to dogajalo, sem imel manj kot šest let. In najbrž ne bi preživel, ali pa bi takšne izkušnje pustile v meni prehude rane, ko se ne bi občasno dogajali čudeži. To, kar vam bom zdaj pripovedoval, presega sanje in je neznanško čudno, tako zelo nenavadno, da mi bo najbrž le malokdo verjel. Vendar vse to živi v mojem spominu. Dogajalo se je in bilo zame popolnoma resnično. Bilo je tako:

Spominjam se poti na obronku velikega gozda. Tam je bila steza, ki me je pripeljala do skalnega

useka. To pomeni, da so bile skale levo in desno. In ko sem stopal po tej, na pol kamniti poti, se je na levi strani pojavila v skalah razpoka, nekakšna luknja. Z vso silo me je potegnilo k njej. Porinil sem glavo in zgornji del telesa noter in se hipoma znašel v drugem svetu. Skozi tisto luknjo v skalah sem uzrl pokrajino, ki je bila povsem drugačna od te, ki sem jo poznal. In sem zlezal čisto noter ter se na oni strani skobacal v pravljico deželo. Tam je bilo vse drugačno kot v svetu, iz katerega sem prišel. Polja so izginila, ravnine ni bilo več. Stal sem sredi hribovite pokrajine, nekje visoko, zelo visoko. Pred mano se je razprostirala gorska planota z mnogimi, kot kristal čistimi jezerci. V ozadju pa so se v nebo dvigali zasneženi vrhovi.

Tu je vladal MIR. Blažen in tolažil mir. Sladek, božajoči mir. Strah, ki me je v onem drugem svetu sekljal na koščke, je tu kar nekam poniknil. Ni bilo nobenega

strahu več, niti drobtinice ne. Namesto tega je povsod polegala spokojnost, sreča premila. Počutil sem se popolnoma varnega in zaščiteneega.

Od nekod so prišli možici, ki so mi segali komaj do pasu. Bili so podobni škratom. Samo smejali so se, skakljali okoli mene, plesali, prevračali kozolce in me zvabljali v svojo igro. Najprej sem se obotavljal, nato pa sem norel z njimi in se smejal iz vsega srca. Ko smo se naveličali iger, so me peljali v jamo, kjer je ležalo na tleh vse polno bleščečih kristalov in raznobarnih stekelc.

Rekli so mi, naj si s tem, kar vidim, napolnim žepe. Ko sem to delal, se je prikazala prelepa mladenka. Dvakrat višja od mene je bila, oblečena v svetleče modro, dolgo obleko, imela je čisto črne, skodrane in do pasu segajoče lase in kraljevsko lep obraz in mile, premile roke. Dvignila me je s tal, me stisnila k prsim, me božala po laseh in ves čas, ko se je to dogajalo, se je od nje pretakalo vame nekaj, za kar nimam besed. Recimo, da je to bila sreča, blaženost in presladka ljubezen. Da, morda prav to.

Ko sem se naužil njene miline, me je postavila na tla in zametno

rekla: "No, zdaj pa pojdi. In pridi spet, ko te bo volja."

S prav nič težkim srcem sem se poslovil od nje, od možičkov in od te gorske pokrajine ter se ponovno zrinil skozi skalno luknjo, nazaj v običajni svet. Bilo mi je hudo, ker sem spet stal na blatni poljski poti in sredi norega, vojskujočega sveta. Vendar me zdaj ni bilo več tako strah in laže sem dihal. Tudi bolj miren sem bil in za mano se ni več plazila ledena groza. Tudi mraz mi ni mogel več tako zelo do živega. Lakota je postala znosnejša, groza vojne norije se je tudi nekako odmaknila. Mama pa, po kateri sem najbolj hrepenel, ni bila več tako daleč, tako obupno daleč in tako dokončno nedosegljiva. Bil sem kar pomirjen.

Ko pa se je spet nabralo dosti hudega in sem se začel sredi vse te morije tresti in dušiti, sem že kako našel pot nazaj, tja do tiste na pol kamnite poti in skalnega useka. Ne vem, kako mi je to uspelo, ko pa tam, ob robu gozda, tistih skal v resnici sploh ni bilo. Sploh jih ni bilo! Vseeno se je vse to pojavilo kar tako, znenada. In spet sem smuknil na oni svet, se tam napil medenega mleka, se naigral, si nabral polne žepe kristalov...

Saj res, pozabil sem vam povedati, kaj se je zgodilo s tistim, kar sem si nabral v kristalni jami. Vse to je bilo z menoj le do trenutka, ko sem spet zlezal na ta svet. In ko sem spet stal sredi travnikov in polj v tem svetu, so bili žepi prazni. Ničesar ni ostalo v njih. Vseeno pa sem imel živ občutek, da so modri, rdeči, vijoličasti, rumeni, zeleni... kristalčki še vedno tu, v mojih žepih, le da so na poseben način nevidni, to pa zato, da mi jih drugi ne bi mogli vzeti. Če bi jih namreč kdo od njih videl, bi mu jih gotovo moral dati, saj so bili skoraj vsi moji tukajšnji prijatelji močnejši od mene.

Vidite, kako je bilo to čudovito urejeno. Če pa sem se hotel s kristali igrati in sem si tega srčno zaželel, sem to lahko storil kar tako in znenada. Porinil sem roko v žep, in bili so tam! Vzel sem jih ven, jih položil med korenine starega kostanja in se z njimi igral po mili volji. In če je med to igro kdo prišel, se je čudil, kaj neki tja polagam, kaj neki tako vneto premeščam ali zlagam. Tako me je, na primer, Marica vprašala: "Kaj pa imaš v pesti? Kaj skrivaš?" Njej sem zaupal, njo sem imel rad, zato sem ji brez obotavljanja pokazal,

kaj imam. Vendar ni nič videla. Jezila se je: "Pa kaj me te imaš za norca?! Saj nimaš nič." In ko sem ji razlagal, kakšni kamenčki so na moji iztegnjeni dlani, se je še bolj razjezila. In bila je užaljena. Kar na jok ji je slo. Umaknila se je in potem pol dneva ni govorila z mano. Le pol dneva, več ni vzdržala.

Tako je bilo dolgo, vse do konca vojne. Potem pa, ko sem postal šolar, je ta čarovnija izginila. Tiste poti, strmega kamnitega useka in v njej luknje na oni svet, ni bilo več. Če sem se še tako trudil, da bi spet odkril vrata v pravljичni svet skratov in vil, mi ni uspelo. Prehod je za vselej izginil. Sicer pa potem vsega tistega nisem več tako zelo potreboval. Vojna je bila končana in vse se je nekako pomirjalo in odmikalo. Tudi lakota se je manjšala.

Vendar, čudno, v sanjah pa se je ta svet še kakšenkrat pojavil. Kar vzniknil je, iz nič. Stopil sem vanj, kot se pride skozi vrata v sobo ali ven iz nje. In spet sem se igral z možički in spet me je na svoje prsi stiskala prelepa mladenka. Vendar so bile to sanje. Le sanje. V budnem stanju se mi prehod ni več posrečil.

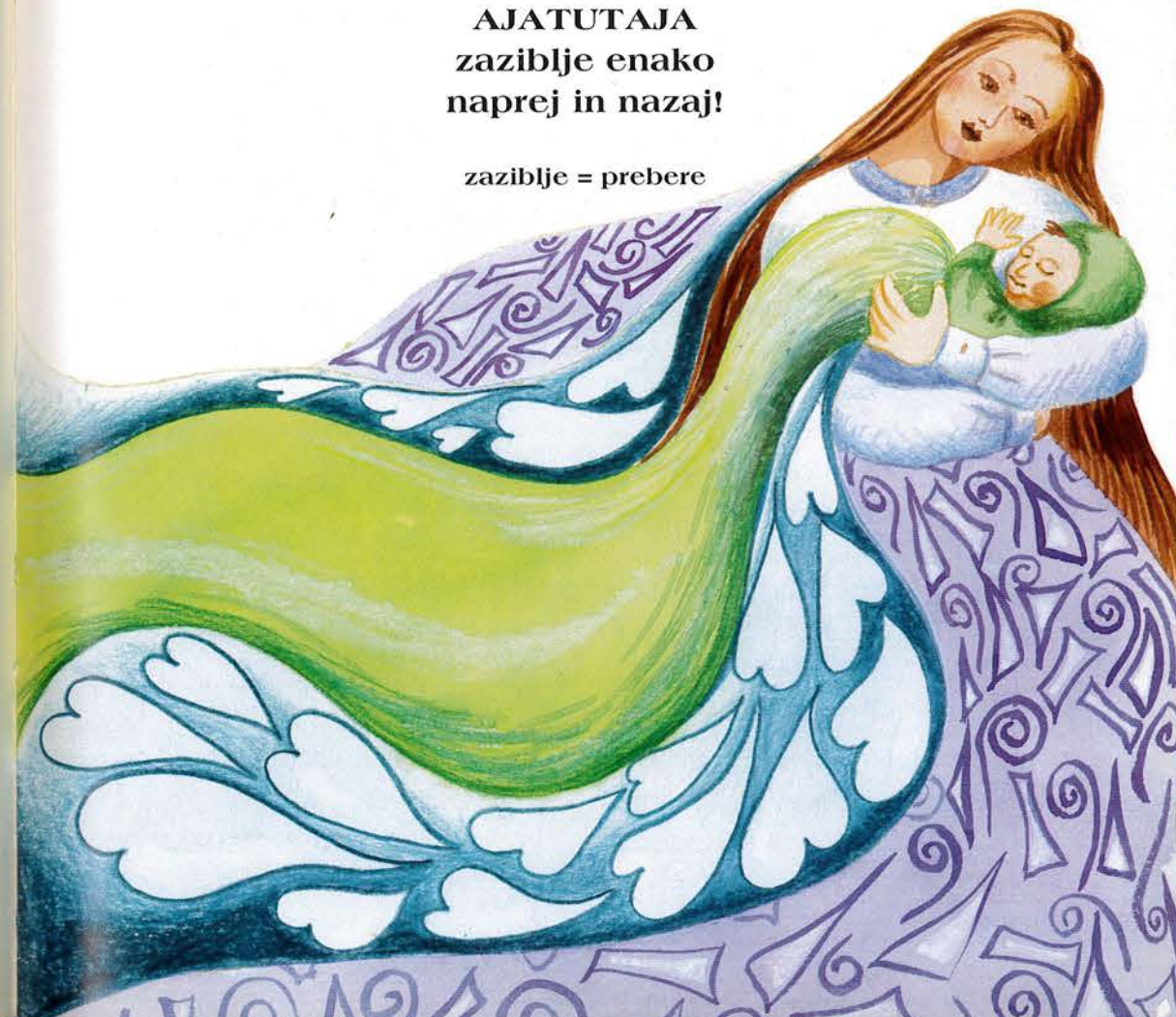
(Srgaši, 27. novembra 1994)

AJATUTAJA

**Zakaj se ob
AJATUTAJA
res sladko zaspi?
Le zakaj?**

**Zato ker se
AJATUTAJA
zaziblje enako
naprej in nazaj!**

zaziblje = prebere

Na Lepograjski ulici številka 13

Velika slikarska razstava

VES DAN DEŽUJE. LIZA JAZBEČARJEVA IN Ž. MEDVEDOVSKI NE MORETA VEN. PA NIČ ZATO! SOBE SO POLNE NJUNIH SLIK, NASLIKANIH Z VODENIMI BARVICAMI, BARVNIMI SVINČNIKI IN VOŠČENIMI BARVICAMI.

LIZA JAZBEČARJEVA IN Ž. MEDVEDOVSKI PRIPRAVLJATA VELIKO SLIKARSKO RAZSTAVO.

LIZA RIŠE JAZBEČARJE. JAZBEČARJI NA MORJU, JAZBEČARJI V VESOLJU, JAZBEČARJI NA VRHU VULKANA, JAZBEČARJI NA SAMOTNEM OTOKU S PALMAMI V OZADJU.

Ž. MEDVEDOVSKI SLIKA MEDVEDE. MEDVED V DIRKALNEM AVTOMOBILU, MEDVED V PILOTSKI KABINI, MEDVED REŠUJE STARKO IZ POŽARA, MEDVED V PODZEMSKI JAMI, MEDVED, KI PLETE NOGAVICE.

VSE STENE POLEPITA S SVOJIMI SLIKAMI IN POVABITA NA RAZSTAVO GOSPO ANO MAČKONOVO IN NOREGA RAČUNALNIČARJA JURIJA VOLČINSKEGA.

VSAK SI LAHKO IZBERE SLIKO, KI MU JE NAJBOLJ VŠEČ IN JO VZAME DOMOV. ANA MAČKONOVA SI IZBERE SLIKO JAZBEČARJEV NA SAMOTNEM OTOKU S PALMAMI V OZADJU, JURIJ VOLČINSKI PA JE NAJBOLJ PREVZET OB SLIKI MEDVEDA V PILOTSKI KABINI.

“ČUDOVITO!” VES ČAS PONAVLJA JURIJ VOLČINSKI.

“ENKRATNO!” PRAVI ANA MAČKONOVA.

PO RAZSTAVI JIH ANA MAČKONOVA VSE POVABI NA KAKAV S SMETANO.

Kaj pa ti piskaš?

Tako se začena slovenska ljudska pesem, ki poje o pastirčku: v starih časih so si namreč pastirji radi krajšali čas tako, da so piskali na piščali, ki so jih sami izdelali. Z nekaterimi je bilo kaj malo dela, potrebna pa je bila dobršna mera domišljije. Naši pastirčki so piskali na slamne bilke – najraje so imeli rženo in ovseno slamo – in na žitna stebelca. Tudi s trstiko ni veliko dela, saj je že sama po sebi votla.

Včasih pa so se lotili zahtevnejšega opravila; najraje na pomlad, ko se drevje prebuja v novo življenje in je les mehak in prožen. Oglejmo si izdelavo praprednice da-

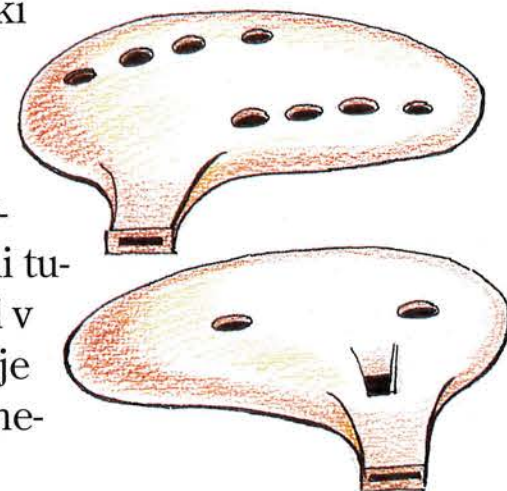
našnje prečne flavte. Bezgovo vejo primerne debeline odrežemo na dolžino 3 do 5 dm. Izvotlimo jo in zamašimo zgornjo luknjo. Kakšnih 5 cm pod njo izrežemo luknjico, skozi katero bomo pihali. V drugi polovici dolžine naredimo še 6 luknjic, ki naj bodo med sabo od-

daljene po 2 cm. V piščal pihamo kot v prečno flavto.

Pastirji so izdelovali piščali najraje od maja do julija. Njihova glasbila so pela, dokler je bil les še vlažen, nato pa so onemela in nihče jim ni mogel vrniti glasu. Daljše življenje imajo glinene piščali – če nam že

prvega dne ne padejo iz rok! Na sejnih po Sloveniji prodajajo glinene ptičke, ki jih napolnimo z vodo in vanje pihamo. Zvok, ki ga dobimo, spominja na žvrgolenje ptic pevk, zato tem glasbilcem rečemo žvrgolinčki. Lončarji pa so svoj čas izdelovali tudi okarine, glinene piščali v obliki ptičje glave; nanje lahko igramo zaresne melodije...

Samostalnik

Jaz sem slavni **SAMOSTALNIK**,
MIŠ, **ŠIVANKA** in **LIKALNIK**,
MIZICA, ki se pogrne,
NOČ, ki v **DAN** se preobrne.
VETER, ki pometa **CESTE**,
PEK, ki peče slane **PRESTE**.

Spol in sklon in še število,
 tole čudno motovilo
 se je name prilepilo.

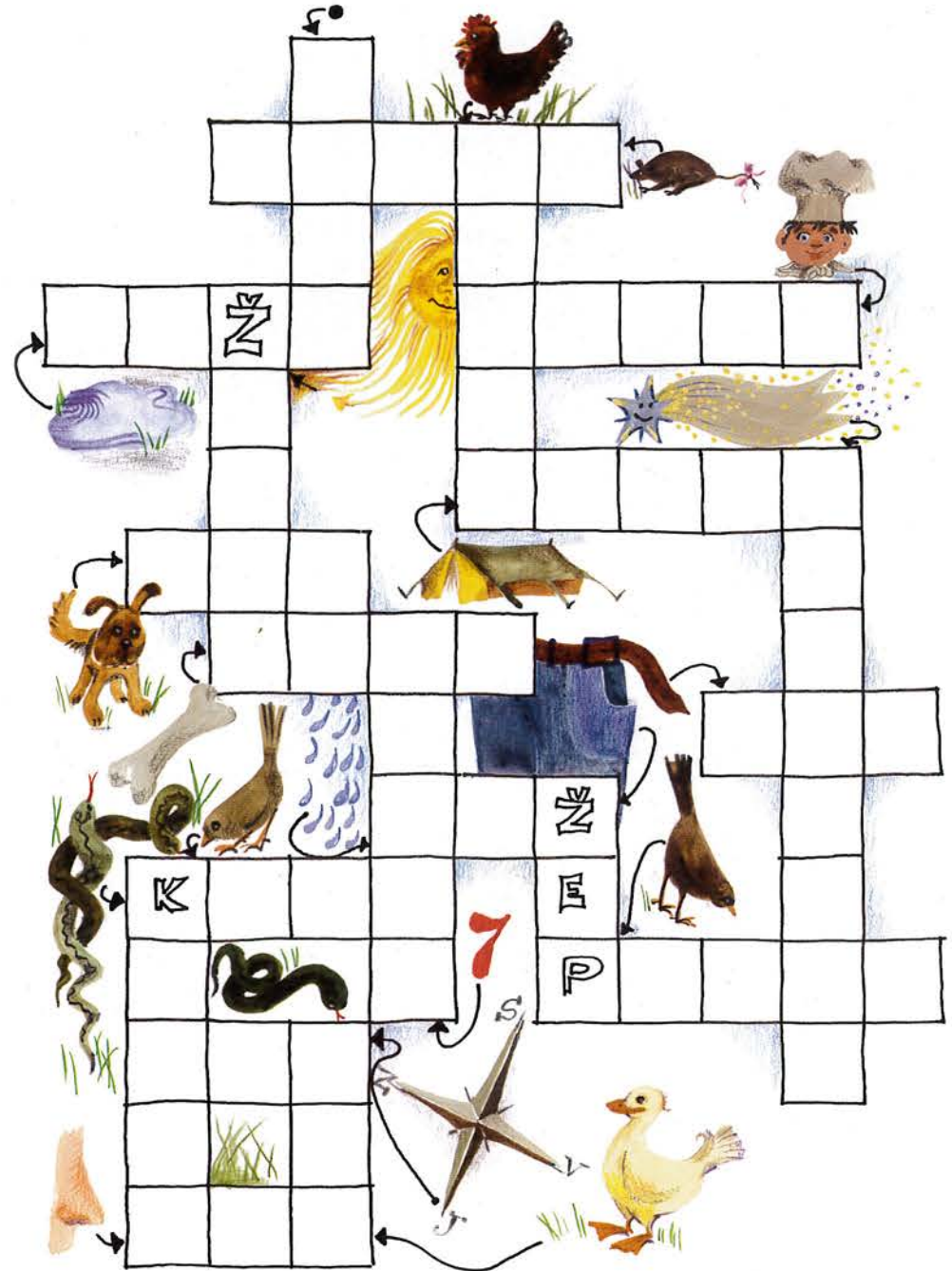
Včasih sem **POTOČNIK SANJA**,
 včasih **TINE**, včasih **VANJA**.
 Tudi če sem mrzla **SAVA**,
TRIGLAV, **KOPER** in **DOBRAVA**,
 muca **MACA**, psiček **FRKO**,
 piši me z veliko **ČRKO!**

Pet rebusov

Križanka

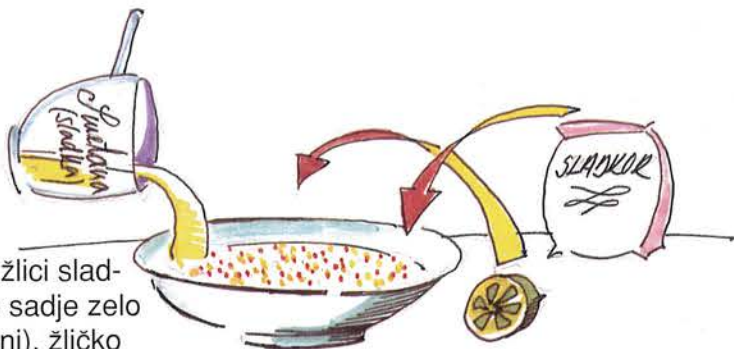

Sadni sladoled

1 3 dl jagod ali malin očistimo, operemo in zmečkamo z vilicami ali pa jih sesekljamo v mešalniku.

2 Dodamo 2 žlici sladkorja (če je sadje zelo sladko, manj), žličko limoninega soka in 3 dl napol stepene sladke smetane.

3 Narahlo premešamo in postavimo v zmrzovalnik. Ponudimo s čokoladnim prelivom ali s stepeno smetano.

KAJ ŽELIM POSTATI?

Ko bom velika, želim postati pevka. Pela bom in zabavala ljudi. Veliko bom potovala po svetu. Moja vzornica je Moni.

Ana Turk, 1. d, OŠ ŽALEC

Želim postati voznik vlaka, ki prevažata tovor: debla, les, premog, cevi, vreče, stroje, nafto, pesek in druge predmete. Strojvodja vidi veliko dežel. Mora biti natančen, da vlak vozi po voznem redu. Potniški vlak prevažata potnike in pošto. Brzovlak se ustavi samo v velikih mestih. Lokalni vlak vozi od kraja do kraja.

Tadej Cink, 1. d, OŠ ŽALEC

Želim postati cvetličarka. Prodajala bom rožice in zavijala darila. Prijazno se bom pogovarjala s kupci. Želim imeti svojo cvetličarno, ki se bo imenovala Vijolica.

Darja Bedrač, 1. d, OŠ ŽALEC

Ko bom velika, bom delala v pisarni. Potrebovala bom računalnik. Pisala bom na pisalni stroj. Veliko bom računala.

Andreja Peternel, 1. d, OŠ ŽALEC

SEM ZNANA OSEBNOST

Zadnje čase mi popularnost dela kar nekaj preglavic.

Poštar mi vsak dan prinaša kupe pisem oboževalcev. Brskajo mi po smeteh, zato moram paziti celo na to, kaj vržem v smeti. Morala sem si najeti še dva telesna stražarja. Ko se sprehajam po mestu, me zasuje množica ljudi, ki čakajo na avtogramе. Zadnjič sem dosegla svoj rekord. Avtogramе sem delila cele tri ure.

Seveda pa moram paziti tudi na tiste, ki me ne marajo.

Mislím, da se bom za nekaj časa umaknila iz javnosti. Dovolj imam sitnih novinarjev in snemanja filmov.

Kaja Božiček, 5. r., OŠ ŽALEC

MOČ PRIJAZNE BESEDE

“Presneti mulc! Že spet si ušpicil neumnost! Potem jih pa jaz poslušam od sosedov! Za samo zgago si! Od tebe imam že sive lase! Dva meseca brez televizije, žurke odpadejo, nove rolarje si pa kar iz glave izbriši. Oh, besna sem!” “Ja mami, se pač zgodi.”

*

“To pa res ni lepo od tebe, da si sošolki skrila copate. Opravičila se ji boš!” “Seveda mami. Žal mi je. Opravičila se ji bom že jutri zjutraj.” “Tako je prav, ljubica!”

*

Takole so se pogovarjali oni. Kako pa vi?

Kaja Božiček, 5. r., OŠ ŽALEC

SLOVO

Ko sem bil star osem let, sem živel v Jugoslaviji. Ko je očka prišel delat v Italijo, sem tudi jaz moral z njim. Prišel sem tudi zaradi tega, ker moram iz zdravstvenih razlogov, živeti v obmorskem mestu. Ob tej novici je bila babica žalostna. Ob slovesu je priporočila meni in bratu, naj paziva in naj bova pridna. Ko smo prišli v Trst, smo ji telefonirali, da bi ji povedali o potovanju. Prve tedne nismo bili zadovoljni. Počasi pa smo bolje spoznali Trst. Zelo smo občudovali to mesto. Neke jeseni sem začel obiskovati drugi razred šole “Karel Širok”. V šoli sem se naučil italijanščino in slovenščino in tudi spoznal nove prijatelje.

Tudi danes, kamorkoli grem, se vedno rad vrnem v Trst.

Aleksander Milošević, 5. r.

OŠ "Karel Širok", DONADONI

ROJSTNI DAN

V sredo je imel Erik rojstni dan. Njegov stric, ki je poštar, mu je za rojstni dan podaril en velik paket, v katerem je bilo lepo darilo. V tistem velikem paketu je bil zelo lep kompjuter. Potem je Erik dobil še majico, hlače, lego... Erik je bil ves zadovoljen za svoj rojstni dan.

Aleš Jakomin, 3. r.

OŠ "Karel Širok", DONADONI

MOJ MUC

Nekega večera sem bil s starši v piceriji. Neki gospod mi je podaril mucka. Takoj sem mu dal ime Rambo. Ima 3 leta. Moja babica mu večkrat prinese hrano. Ko nas ni doma, ga pustimo iz hiše.

Zelo rad je meso, pašto in pršut. Je bel in rjav. Rad lovi miši in se z njimi igra.

Ivan Osbich, 2. r.

OŠ "Karel Širok", DONADONI

PRINCESKA V LUŽI

Princeska je šla na ples. Po cesti je srečala kralja, in s konjem sta šla skupaj na ples. Plesala sta dolgo, jedla piškote in razne sladkarije. Ko se je princeska vračala domov, je po poti deževalo. Tekla je, se spotaknila in padla v lužo, da se je vsa zmočila. Potem se je dvignila in stekla domov. Mislila je, da jo bodo kaznovali. Šla je k mami in ji razložila, kaj se ji je zgodilo. Mama ji je na koncu rekla "Ne skrbi, bomo vse lepo oprali!"

Lucrezia Flora, 3. r.

OŠ "Karel Širok", DONADONI

DAVID IN VELIKA ŽELJA

Nekoč je živel David, ki je imel eno veliko željo: doma si je želel imeti živalico.

Nekega dne je David videl v ljudskem vrtu kanarčka in hrčka, ki sta bila brez mame in brez očeta. David je vzel kanarčka in hrčka v naročje ter ju prinesel domov. Nato je dal hrčku in kanarčku malo vode. Kanarčku je dal še jabolko, hrčku pa pašto. Od tistega dne je vedno lepo skrbel za svoji živalici, ki sta mu delali prijetno družbo.

Toffee Masè, 3. r.

OŠ "Karel Širok", DONADONI

POMLADNA ZGODBICA

Ostalo je še malo snega. En fantek je videl sneg in naredil snežaka. Potem je snežak začel govoriti. Pogovarjal se je s fantkom.

Posijalo je topolo sonce. Snežak je začel jokati. Rožica se je prebudila in ga začela tolažiti: "Zdaj je pomlad. Prišel boš nazaj, ko bo spet zima."

Sara Peric, 1. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

PRIŠLA JE POMLAD

Spomladi cvetijo rožice: forsitije, hijacinte, narcise, cvetoči grmi, zvončki, vijolice, mačice, marjetice.

Sedaj cvetijo tudi drevesa. Sonce greje bolj močno. Včeraj je bilo lepo toplo sonce.

Danijel Ferlez, 1. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

Včeraj smo se sprehajali po Napoleonski cesti. Videli smo majhno cerkvico. Nabrali smo dosti rožic. Sonce je bilo zelo toplo. Ptiki so prepevali. Vozil sem se s kolesom. Mucke so se veselo igralle na vrtu.

Matteo Richiardi, 1. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

Zrasle so pomladanske rožice: zvončki, trobentice, žafrani, vijolice, mimo-

ze, veternice, forsitije, hijacinte in rdeči cvetoči grmi. Včeraj je grelo sonce. Pri meni doma je bilo zelo toplo.

Kevin Simonetti, 1. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

Pomlad se začne 21. marca. Trobentice, marjetice in vijolice že cvetijo. Ptice gnezdiijo. Lastovice se vračajo iz toplih krajev. Otroci se spet igrajo na travniku. V tem letnem času se začnejo poljska dela. Učenci smo veseli, ker bomo kmalu šli na morje.

Sebastian Marussi, 2. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

LEVČEK PEVČEK

Naš levček pevček je skočil na drevček in padel na hlevček.

MALI MEDVEDKI

Mali medvedki šli so k tetki, a tetka mala je že zaspala.

Daniel Ghezzi, 3. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

POKAL

Jaz sem član smučarskega društva Mladina. V nedeljo, 5. marca 1995, sem šel z društvom na Cimo Sappado na smučarsko tekmovanje.

Jaz sem tekmoval v veleslalomu v skupini Baby sprint. Z menoj je bilo 18 otrok. Jaz sem bil zadnji na vrsti. Proga je bila zelo lepa in kratka. Vozil sem brez strahu in vse je šlo gladko. Ko sem prišel na cilj, sem bil skoraj brez sape in sem komaj dihal.

Šel sem pogledat na ekran, kako sem se uvrstil. Videl sem, da sem tretji. Bil sem zelo srečen, ker sem dobil tudi pokal. Pokal sem nesel domov. V ponedel-

jek sem ga nesel pokazat v šolo in vsi so mi čestitali.

Daniel Ghezzi, 3. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

PIRHI

Ko je velika noč, je v trgovinah dosti velikonočnih pirhov.

Meni so všeč pirhi kinder. To so tisti veliki pirhi, ki imajo raznobarni srebrn papir. Lani mi je nona podarila enega, ki je bil zavit v zeleno rožnat papir. Dobila sem samo tri pirhe, a letos upam, da jih bom dobila vsaj pet. Ne vem, če bom smela pojesti vse pirhe, ker sem alergična na čokolado. Radovedna pa sem, kaj bom našla v njih.

Vsako veliko noč jaz kupim svoji teti čokoladno jajce in ona meni. Tudi letos bo tako.

Silvia Gon, 3. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

PRAZNIK DREVES

Praznik dreves se praznuje vsako leto ob začetku pomladi. Praznik dreves je zelo važen, ker učenci 3. r. sadimo drevesa, da bi rastle in postala velika.

Drevesa smo sadili v gozdu Del Vecchio, ki je nad našo šolo. Jaz sem sadila jesiko, Daniel in Silvia pa sta posadila dva javora. Pomagali so nam prostovoljci protipožarne skupine; oblečeni so bili v rdeče.

Mi učenci 3. razreda smo pripravili risbo z naslovom Bodi z nami, čuvaj nas, mi smo tvoji najboljši prijatelji.

Zmagali smo drugo nagrado. Dobili smo voščenke, akvarele, čopiče, knjigo, risanko in svinčnike.

Na prazniku so bili tudi umetniki slikarji, ki so ocenili naše risbe. Bili so tudi župan, župnik in prometnik.

V šolo smo se vrnili peš, trudni in žejni.

Martina Richiardi, 3. r.

OŠ ROMJAN-RONKE

MOJI SOŠOLCI

Moji sošolci so: Daniel Ghezzi, Silvia, Sebastian, Danijel Ferlez, Kevin, Sara, Matteo, Ivan, Nataša in Aleksij.

Danijel Ferlez, Sara, Kevin in Matteo so v 1. r., Sebastian pa v 2. r. Daniel Ghezzi in Silvia sta moja sošolca v 3. r., Ivan je v 4. r., Nataša in Aleksij pa v 5. r.

Sara je zelo lepa deklica in velika klepetulja. Kevin je zelo simpatičen in Danijel, ko se smeje, je prav smešen. Matteo je moj bratec in se rad jezi. Sebastian se je večkrat za vsako stvar jokal, zdaj pa se rad igra z vsemi. Silvia je moja najboljša prijateljica. Skupaj sva hodili tudi v vrtec. Daniel Ghezzi je zelo gibčen in dober smučar. Ivan je velik in močan in nima rad deklic. Nataša se večkrat igra z nami in vedno ona lovi. Aleksij je majhen in droben, a zelo močen.

Jaz sem zadovoljna, da imam take sošolce, ker se z njimi igram in vem, da ima vsak svoje dobre lastnosti.

Martina Richiardi, 3. r.
OŠ ROMJAN-RONKE

SEM TROBENTICA

Sem trobentica, rada imam otroke. Živim na travniku. Žalostna sem, kadar me otroci grdo utržejo. Imam prijateljice trobentice. Imamo se rade. Vesela sem, kadar sije sonce. Po mojih listih so žile, po žilah gre hrana. Zelo rada pijem vodo. Moji listi so zeleni, cvet je rumen. Name lahko otroci trobijo. Veselim se vsake pomladi, ko znova cvetim.

Nevenka Čepek, 2. r.
OŠ KOŠANA

ZAKAJ NAM JE VŠEČ REVIJA GALEB

Sem članica novinarskega krožka, zato z veseljem preberem revijo GALEB. Ta revija mi je zelo všeč, to pa zato, ker so v njej dobre pravljice, zgodbe in doživljaji, križanke in seveda tudi pesmice. Jaz

tudi pišem pri novinarskem krožku, in to me prav veseli. Ko sem videla, da so v GALEBU objavljene tudi pravljice, pesmice in zgodbe učencev – mojih vrstnikov, sem si zaželela, da bi bil tudi kakšen moj spis objavljen v tej reviji.

Hedvi Podlogar, 12 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Revija Galeb mi je zelo všeč, saj so v njej take in drugačne zgodbe. Najbolj so mi všeč domišljajske zgodbe, zato sem vesela, da so v reviji tudi take. Ko sem prebirala revijo Galeb, sem videla nova imena raznih pesnikov in pisateljev! Ker v to revijo pišejo spise otroci z one strani meje, sem spoznala, kakšna doživetja imajo otroci iz slovenskega zamejstva v Italiji. Ta revija je popolna, saj ima res vse. Želim, da bi bilo še več takih revij, kot je ta.

Lidija Gregorčič, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Revija Galeb se mi zdi zelo dobra, ker je v njej veliko pesmic in ker so v njej objavljeni različni spisi otrok. Te sem prebrala s posebnim zanimanjem, ker tudi sama pišem spise pri novinarskem krožku.

Vesna Logar, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Ko sem dobil v roke revijo Galeb, sem najprej prelistal strani, na katerih so bile ilustracije. Najbolj všeč so mi ilustracije od Marjana Mančka. Tudi sam rad pišem, zato sem ilustriral zgodbico v občinski literarni reviji Srečanja. Včasih visijo moje slike tudi na razstavi na šolskem hodniku.

Tomaž Bracar, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Po moje je revija Galeb zelo primerna za otroke z one strani meje, da spoznajo slovenske pesnike in pisatelje, ki pišejo pesmi in zgodbe za otroke. Notri so različne risbe.

Tjaša Bizjak, 12 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Pogledala sem revijo GALEB Bila mi je všeč. Pri pouku smo brali zgodbico z naslovom ENA, DVE, TRI. Ta zgodba mi je bila zelo všeč, ker je pravljica. Jaz imam rada pravljice. Všeč mi je bila tudi pesmica Toneta Pavčka FUL GAZELA. Tudi strip je dober. Upam, da bomo v šoli večkrat brali revijo GALEB.

Janja Končina, 12 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Revija Galeb je zanimiva zato, ker je v njej veliko pravljič in pesmic. Všeč pa so mi tudi barvne ilustracije.

Barbara Šega, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Revija Galeb je po moje zelo zanimiva in poučna. V šoli smo se učili o predlogu, zato nam je pesmica Predlog, ki jo je napisala Berta Golob, močno pomagala. V tej pesmici je zelo veliko pomembnih predlogov, zato ni čudno, da ji je naslov Predlog. Pesmico, ki ima čudovito ilustracijo Marjana Mančka, smo se naučili na pamet. V šoli smo jo tudi povedali. Jaz sem bila pohvaljena.

Pesmica, nam je prišla prav pri sklanjatvi. Upam, da si bomo s to pesmico – učenci 5. razreda – zapomnili še več predlogov.

Petra Vrabec, 12 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Revija Galeb je polna lepih ilustracij in pristrčnih spisov. Spoznali smo tudi nekaj pisateljev in ilustratorjev, ki so nam

bili do zdaj še neznani. V reviji Galeb mi je bil najbolj všeč strip na zadnji strani. Iz te revije se lahko tudi kaj naučiš. Mi smo se naučili tudi pesmico PREDLOG, ki jo je napisala Berta Golob. Zelo sem vesela, da revijo Galeb lahko tudi mi prebiramo, saj smo v njej našli kup zanimivih reči.

Vesna Pajek, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

Galeb mi je zelo všeč, ker je zelo slikovita in duhovita revija. Najbolj mi je všeč strip na zadnji strani, všeč pa so mi tudi križanke in rubrika za mlade dopisovalce in tudi recepti za kuhanje. Mislim, da si ta revija zasluži posebno priznanje, saj je poskrbljeno res za vse vrste bralcev.

Domen Kristof, 11 let,
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

LIST (Predlog)

NA list iz zvezka se marsikaj napiše. Z lista se tudi kaj prepíše.

POD list se kakšna stvar skrrije, da je učiteljica ne odkrije.

PREKO lista lahko črto potegnemo, če kaj narobe napišemo.

PO listih z dreves lahko vem, če je pomlad ali jesen.

Renata Travar, 15 let, 8. r.
novinarski krožek
OŠ ŠENTRUPERT

NEBO (Predlog)

POD nebo avion zleti.

NA nebu sonce žari.

POD nebom se dogajajo čudne reči.

ČEZ nebo se mavrica naredi.

Z neba se zvezda utrne in žalost v veselje spreobrne.

Darja Bracar, 10 let, 4. r.
novinarski krožek
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

ŠOLA (Predlog)

Šola je stavba,
V kateri se lahko marsikaj naučim.
V šolo vsak dan hitim,
da je ne zamudim.
ZA šolo je igrišče,
NA njem šolar vsak zabavo išče.
BREZ šole bi svet na glavo postavljen bil,
saj se nihče ne bi nič učil.
V šoli se marsikaj dogaja,
PRED šolo lahko zaplešemo ringaraja.

Andreja Udovč, 9 let, 3. r.
novinarski krožek
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

ŽOGA (Predlog)

Žoga je PRED mano,
ali pa sem jaz PRED njo.
ČEZ žogo sem skočila,
se skoka veselila.
PO žogo sem pritekla,
NA cilj jo kotalila.

Andreja Ramovš, 9 let, 3. r.
novinarski krožek
OŠ dr. Pavla Lunačka
ŠENTRUPERT

MOJA DRUŽINA

Naša družina ima devet članov. Ti so: mama in oče pa še sedem otrok. Jaz in moji dve sestri hodimo v šolo. Ti sta starejši od mene. Moja sestra Veronika obiskuje vrtec. Sofia, Carlo in Luigi pa so še

majhni, zato so doma. Nanje pazi mama. Carlo in Luigi sta dvojčka. Moja sestra Marta obiskuje peti razred, Katerina četrta, jaz pa tretji razred. Moj oče je mizar, mama pa hišna gospodinja. Mama se imenuje Klara, oče pa Paolo. Vsi se imamo radi in si med seboj pomagamo. Zadovoljen sem, da živim v tako številni družini.

Mattia Porro, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

MOJ PAPAGAJČEK FRI FRI

Moj papagajček se imenuje Fri Fri. Je majhen in je rumene barve, ima modre

oči, na ličkih ima temno modro barvo. Dosti krat telovadi in leti v kletki s prijateljico, ki se imenuje Eta. Je zelo lepa in tudi živčna. Hrani ju moja babica. Živita v majhni kletki. Ko bosta moja dva papagajčka umrla, ne bomo kupili več drugih.

Aleksija Leone, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

SANJE

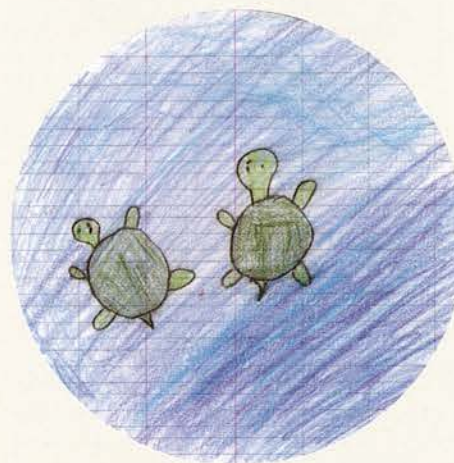
Jaz upam, da se bodo moje sanje, ureničile. Večkrat sanjam z odprtimi očmi. Sanjam vedno isto. Sanjam da bi šla jest pizzo. Rada bi šla s svojo sošolko in prijateljico Katjo, s sestrično Saro in sestrično Paolo. Vse štiri bi šle v pizzeria. Tam bi pojedle pizzo in bi klepetale. Moje sanje so tudi, da bi šla na sladoled s svojimi prijateljicami. Jaz bi kupila velik sladoled s smetano in moje prijateljice enakega kot jaz. Potem bi plačale in šle vsaka na svoj dom. Moje sanje so tudi, da bi končala vojna na svetu in da bi cel svet živel v miru in v spoštovanju.

Marta Porro, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

MOJA ŽELVA

Moja želva se imenuje Moči. Je velika in je dosti solate. Če ji kdo tipa glavico, ona jo hitro skrije. Ima tudi prijateljico, ki ji je ime Ketty. Obe sta zelene barve.

Valentina Ronconi, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

EKSKURZIJA V GLINŠČICO

Včeraj smo bili v Glinščici. Naš vodič je bila Damjana Ota. Peljala nas je na razgledišče. Na enem hribu je bila cer-

kev. Videli smo visoke hribe. Poslušali smo reko, kako šumi. Hodili smo po poti, po kateri je enkrat vozil vlak. Damjana nam je pokazala, kako drevesa že poganjajo lističe. Poslušali smo ptičke. Toplo sonce nas je grelo. Vrnili smo se v šolo z avtobusom.

Valentina Ronconi, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

MOJ MAČEK

Doma imam mačka. Star je eno leto. Moj očka ga je prinesel iz službe, ko je imel en teden. Ker je bil majhen, je pil mleko. Sedaj je velik in debel. Imenuje se Beniamino, a vsi ga kličemo Benjamin. Zdaj ima rumenkasto zelene oči, ko se je rodil, pa je imel modre. Zelo rad se igra z rjuho in s pižamo. Najraje se igra pod posteljo z Barbie. Rad je meso in ribe. Krade kruh in zelenjavo. Grize in praska.

Margherita Vascotto, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

NA ŽUPANSTVU

16. marca smo šli na ekskurzijo v Zgonik. Sprejela nas je županja Tamara Blažina in nam nekaj povedala o občini Zgonik. Šli smo v anagrafski urad, kjer nam je gospod Zdenko pokazal dvojezične osebne izkaznice. Potem smo šli v celodnevno osnovno šolo "1. maj 1945". Tam smo pojedli malico in se vsi skupaj slikali. Malo smo se tudi igrali in nato smo se vrnili v šolo.

Andreja Koren, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", TRST

MOJA MAMA

Moja mama se imenuje Loredana in je še mlada. Ima dolge črne lase, zelene velike oči in je precej visoka. Rada nosi uhanne in si barva oči. Moja mama dela; je bolničarka. Zato je malo doma. Ko pa je z mano doma, mi pomaga pri domačih na-

logah, se igrava in včasih ji tudi jaz pomagam pri domačem delu. Z mano se obnaša lepo in je prijazna. Imam jo zelo rad.

Daniel Perossa, 3. r.

OŠ "Josip Ribičič", TRST

MOJE IGRAČE

Doma imam: zajčka Pikija, medveda Maria in druge igrače. Ko napišem do-

mačo nalogo, se grem igrat. Rada sestavljam puzzle. Ko pa pridejo k meni moje prijateljice, se igramo različne igre. Jaz se tudi igram z Briciolo. Briciola je naša psička, ki je imela štiri majhne bele psičke. Mladiče smo prodali prijateljem.

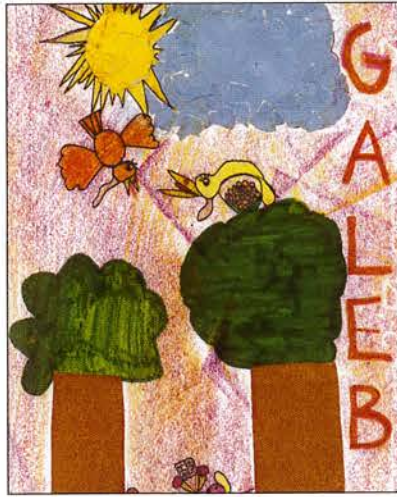
Valentina Micali, 3. r.

OŠ "Josip Ribičič", TRST

Nagrajeni risbici z lanskega natečaja za Galebove naslovnice:

Vasko Koljesnikov, 3. r.
OŠ z ital. učnim jezikom – SEČOVLJE

Taisija Cesar, 2. r.
OŠ "Pinko Tomažič – TREBČE

REŠITVE UGANK IZ 8. ŠTEVILKE

KOMBINACIJSKI KRIŽKRAŽ: prima, zakon, koline, prašič, oblika, poster, ck, krače, cekin, tišina, slalom, obroki, popkar, zp

Rešitev: koline, prašič, krače

VELIKONOČNA KRIŽANKA: Vodoravno: pirhi, zajec, sonce, tri, srce

Navpično: pišče, hren, vino, potica, križi, zvon, ura, cerkev, jež

NAGRADE DOBIJO: Silvia Gon, 3. r. OŠ ROMJAN-RONKE; Erika Bersenda, 2. r., Mitja Zobec, 1. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Erika Hrvatič, 3. r. OŠ "Ivan Grbec" – SKEDENJ; Aleksija Leone, 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Matevž Čuk, 3. r. OŠ "Prežihov Voranc" – DOLINA; Alan Mahne Kalin, 3. r., Verena Zeriul, 1. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Saša Černeka, 5. r., Mirjam Malalan, 4. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE.

Rešitve ugank iz te številke in risbice za Galebove naslovnice odpošljite takoj!

Ronč in Brenč: Tabornika

Nek zajec je nekoč zasejal celo njivo štiriperesne deteljice. "Kaj ti bo cela njiva sreče, saj sreča ni vsakdanja hrana!" mu je rekla lisica, ki je o sebi mislila, da je zelo pametna, pa je bila samo zvitorepka.

Zajček pa je bil, enostavno rečeno, moder: ko je na njegovi njivi zraslo morje štiriperesne deteljice, jo je, vsakemu po eno, prodajal žalostnim ljudem, da bi jim prinesla srečo.

Žalostnih ljudi je vedno veliko na svetu, zato mu je šla kupčija dobro od rok.

Za prisluženi milijon si je potem zajček kupil sedem košar korenja.

Tako: modro ravnanje prinaša sedemkratno srečo.

ZADRUŽNA KREDITNA BANKA
V SOVODNJAH